

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

Ἐκεῖ μακριὰ, ποῦ τὰ ἐλάτια ψιθυρίζουν τὰ δροσερὰ τραγοῦδια τους καὶ οἱ θρυσοῦλες καταγάρφαρες κυλᾶνε τὰ διαμαντένια τους νερά, ἀνάμεσα στὰ βελουδένια πλάγια τῶν βουνῶν, ἐξέπεσε μιὰ μέρα— δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς— ποῦνος νομίζετε; ὁ Πόνος.— Ἐγύρισε τρίγυρω του τὰ βλοσυρὰ του μάτια, εἶδε τὴν ἀπέραντη ἐκείνη πρασινοδάκρυ εὐμορφιά τῆς ἐρημιᾶς, ἄκουσε τῶν πουλιῶν τὸ μαγεμένο κελάρημα καὶ σὰν νὰ τοῦ ἐδάγκωσε κάτι τὴν καρδιά βαθειὰ-βαθειὰ ἀναστενάξε καὶ εἶπε: «Νὰ ἕνας τόπος καθ' ὅλα εὐτυχημένος, ποῦ δὲν τὸν γνῶρίζω ὡς τώρα. Τί κρίμα νὰ μὴ βασίλευω καὶ σ' αὐτόν.»

Καὶ κατάκαρδα λυπημένος, ντροπιασμένος καλλίτερα νὰ πεῦμε, ἐκίνησε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ μονάχα ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία ἔως τότε ἐβασίλευε. Μὰ ξάφνου, νὰ ἐκεῖ μπροστὰ, σὰν εἶχε κάμη λίγα θήματα, βλόκει σὲ κάποια ρηματιὰ ἕνα ζευγάρι ὀλόχαρο βοσκῶν, ποῦ ἔφερνε τὸ κοπάδι του γιὰ πότισμα.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο τους ὡς δεκάξη χρόνων. Ἐκείνος ὑπερήφανος καὶ δροσερός σὰν τὸ νηὸ ἐλάτι ἐκείνη χριτωμένη καὶ γλυκεῖα σὰν τὴ δροσοστολισμένη φτέρη τῆς αὐγῆς. Ὁ Πόνος τους ἐκύτταξε μὲ βλέμμα φθονερὸ, ἐδάγκωσε ἀπὸ τὸ φθόνο του τὰ γείλη καὶ σὰν νὰ τοῦ ἔηλθε στὸ κεφάλι κάποια σατανικὴ ἰδέα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἐχαμογέλασε μὲ γέλοιο πονηρὸ καὶ ἄλλαξε τὸ δρόμο του ἀμέσως γιὰ νὰ βροθῇ μπροστὰ στοὺς δύο βοσκούς.

— Γεῖα χαρὰ σας παλληκαρία τοῦς εἶπε.

— Χαρὰ στὴν ἀφεντιάν σου, γέρω-παποῦ, εἶπαν καὶ οἱ βοσκοὶ μὲς ἕνα στόμα.

— Καὶ πῶς τὰ περνᾶτε ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ; ἐρώτησε ὁ Πόνος.

— Πῶς νὰ τὰ περάσουμε γέρω-παποῦ, εἶπεν ὁ βοσκὸς· σὰν στὴν ἐρημιὰ· μὰ καλὰ ἐμεῖς ποῦ τώρα συνειθίσαμε στὴ ζωὴ αὐτῇ.

— Καί μιά ποῦ βρεθήκαμε ἐδῶ γέρω-πακοῦ μου, εἶπε καί ἡ βοσκοπούλα, τί νὰ κάμωμε. Ἐδῶ θὰ ζήσουμε καί δόξα νάχη ὁ Θεός δὲν θέλουμε καλλίτερα.

Ὁ Πόνος ἄκουσε προσεκτικὰ τὰ λόγια τῶν βοσκῶν. Ἐκσύνησε τὸ κεφάλι του καί τοὺς εἶπε μὲ μιὰ φωνή, ποῦ ἔτρεμε τάχα ἀπὸ τὴ λύπη του γι' αὐτούς·

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιὰ, τέτοια ζωὴ καταδικασμένη καλλίτερα νὰ λείπη.

Καί ἐξηκολούθησε νὰ τοὺς παριστάνη τὲς χάρες· ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ στὴν πολιτεία, μὲ τόση δύναμι ποῦ θαρροῦσες πῶς οἱ δύο βοσκοὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀφήσουν τ' ἀγαπημένα τους βουνὰ καί τὸ κάτασπρο κοπάδι τους, ἂν ὁ Πόνος ἐπέμενε λιγάκι.

Σχεδὸν ἐδάκρυζαν ἀπὸ τὲ παράπονό τους.

Ὁ Πόνος τοὺς ἐκύτταξε γλυκὰ καί σὰν νὰ τοὺς λυπόταν.

— Αἴ ! τοὺς εἶπε τί νὰ γείνη. Κακὸ-ξεκακὸ ἔτσι ἦτανε τῆς μοίρας σας. Μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ σᾶς χορίσω κάτι τι γιὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ καί νὰ ξεχνᾶτε τὸ πόνο τῆς καρδιάς σας.

— Τί ; Τί ; ἐρώναξαν μὲ λαχτάρια καί οἱ δύο βοσκοὶ καί ἐρρίχθησαν μὲ χέρια ἀνοιχτὰ ἐμπρὸς στὸν Πόνο, ποῦ ἄνοιξεν ἐκείνη τί στιγμή τὸ σακκουλάκι του καί ἐβγαλε κάτι τι σὰν ἓνα καλάμι.

— Νὰ, τοὺς εἶπε· πάρτε αὐτό. Καί ὅταν σᾶς πνίγη τὸ παράπενο καί σᾶς πληγῶνῃ ὁ βαρὺς καῦμός, περνᾶτε μὲ αὐτὸ τὸν πόνο σας.

— Καί τί εἶνε αὐτό; ἤρώτησαν ἐκπληκτοὶ οἱ δύο βοσκοὶ.

Ὁ Πόνος τότε ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐπῆρε τὸ καλάμι ἐκείνο τὸ ἔβαλε στὰ χεῖλῃ του καί ἄρχισε φυσῶντάς το νὰ τρογοῦδᾷ τόσο γλυκὰ, ποῦ θαρροῦσες καί τὰ πουλιὰ τοῦ λόγγου ἐμοζεύθησαν γύρω-γύρω στὰ ἐλάτια γιὰ νὰ ἀκρῶσουν τὴ θεία ἐκείνη μουσική.

Ὁ βοσκὸς ἀνυπόμονος τότε νὰ τελειώτῃ ὁ Πόνος τὸ τραγοῦδι του ἄρπαξε τὸ καλάμι ἐκείνο καί ἐνώ ὁ Πόνος πρὸ πολλοῦ εἶχε γείνη ἄραντος, ἐξακολουθοῦσε νὰ γεμίξῃ τὸν ἀέρα μὲ τὴν ἀηδινελαλή φωνὴ τοῦ μαγεμένου ἐκείνου γαλαρλοῦ. Τὰ ἔρηνα ρουμάνια πρώτη φορὰ ἀντηχοῦσαν σὲ τέτοιο γλυκὸ κλάμα. Ἡ λαχκαλιὲς μὲ λαχτάρια ἄρπαξαν ἢ μία μὲ τὴν ἄλλη τὸ θλιερὸ σκοπὸ τοῦ βοσκειῦ, ποῦ διὰ πρώτην φορὰν τώρα ἤστανετο ἓνα αἰσθημα ἀλόγοτο νὰ τοῦ στίγξῃ τί ν

καρδιά και να τον φέρνη σιμά, πάντοτε σιμά στην βοσκοπούλα, που λιγωμένη από το ουράνιο το τραγούδι του, είχε γείρη άπαλά στην άγκαλιά του και τ'ην εκύτταζε με παράκονο γλυκό...

Ὁ ἥλιος εἶχε γύρη πίσω στο βουνό! Τὰ πρόβατα ἤσυχάζαν κλεισμένα στα μανθριά τους. Μόνον ὁ βοσκὸς ἀγνάντια ἀπὸ τῆς βοσκοπούλας τὸ καλυβι ξημέρωσε ὅλη νύχτα τραγουδῶντας τραγούδια θλιβερά.

Ἡ ἀγάπη πρώτη φορὰ ἀκούστηκε τόσο φανερὴ καὶ τόσο πένθιμη, μέσα στα καλύβια τῶν τσοπάνων.

Τὴν αὐγὴ, ὅλοι οἱ βοσκοὶ εἶχαν προμηθευθῆ ἴδια καλάμια καὶ γύρω ἀπὸ τὸν εὐτυχημένο τὸν βοσκὸ, ποῦ εἶχε τὸ καλόμι τοῦ Πόνου τὸ περίεργο, ἐπαιρναν μαθήματα τῆς οὐρανίας ἐκείνης μουσικῆς.

Ἡ φλογέρα—γιάτι ὅλοι βεβαίως καταλάβατε ὅτι τοῦ Πόνου τὸ καλάμι αὐτὴ ἦτο— ἐγένετο ἀπὸ τότε κτῆμα τῶν τσοπάνων, εἰς τοὺς ὁποίους καθὼς εἶδατε τὸν ἐχάρισεν αὐτὸς ὁ Πόνος μὲ τὰ χερίά του.

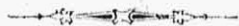
Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φλογέρα, ἓνα ὄργανο τόσο φτωχὸ καὶ τόσο ἀπλοῦστατο, ἔχει τόση δύναμι, ποῦ κάνει τὴν καρδιὰ νὰ λαχταρᾷ μέσα στα στήθια, σὰν νὰ κρατῆ, μέσα τῆς ἀλήθεια ἐλαζώντανο καὶ ὀλοκληρο τὸν .. Πόνο.

Δὲν ξέρω ἂν ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ. Οὔτε γνωρίζω ἀπὸ ποῦ παράγουν τὴν λέξιν οἱ γραμματικοί. Οἱ τσοπάνοι ὅμως τῆς πατρίδος μου —καὶ εἶνε ἡ Εὐρυτανία, σημειώτατε, ἀληθινὴ πατρίδα τῶν βοσκῶν καὶ τῆς φλογέρας—κατ' οὐδένα λόγον παραδέχονται ὅτι ἡ «φλογέρα» δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴ «φλόγα» ποῦ πάει νὰ πῆ εἰς τὴν γλῶτταν τῶν βοσκῶν «καὺμός, ἀγάπι, ντέρτι τῆς καρδιᾶς...»

Ξηροχώριον

Ἰ. Α. Κεριαζῆς

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Ὁρφανὸ παιδί ἂν τύχη
εἰς τὰ ξένα ν' ἀποθάνη
μένει ἄταφο, μονάχο
δίχως δάκρυ καὶ λιβάνι.

Ἄνδραβίδα.

Δ. Π. Οἰκονομοπούλου